

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: VINTERAFTEN PAA LANDET.

Citation: Kaalund, H. V.: "VINTERAFTEN PAA LANDET.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid80930/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Et vigtigt Arbejde — skulde man tro;
de bleve fornærmede, da jeg lo!

Stakkels Samson blandt Abefilistre!
— De vendte mig Bagen og snærrød bistre.

Reversen, de viste, var ikke smuk!
— Da rørte sig Løven og drog et Suk.

Det var i Søvn — i *Løvedrømme!*
— Udenfor hørte jeg Regnen strømme.

Blæstens Hvin om det lurvede Hus
tog den maaske for Palmernes Sus —

drømte sig fri bag Atlasklippen —
den stakkels sovende Løve i Slippen!

VINTERAFTEN PAA LANDET.

Nu skal alt Skodden lukkes,
nu skal alt Porten stænges —
jeg maa derud paa Toften
i Skumringen og længes.

Jeg maa derud og længes
og føle mig alene
og høre Vindens Susen
i de bladløse Grene.

— I Vesten jeg skimter
det sidste Glimt af Dagen,
og stille drømmer Jordan
under Sneens hvide Lagen.

— Det pusler omkring mig
i Krogene skumle;
— derinde i Stalden
jeg hører Kvæget gumle,

og Hestene, som rasle
med Spilbommens Kjæde
og stampe ved Krybben
og pruste, mens de æde.

— Jeg elsker at dvæle
i denne øde Stilhed,
at frydes ved dens Storhed
og gyse ved dens Vildhed.

Det er mig, som jeg drages
til et hemmeligt Møde
med dem, jeg har elsket:
De Levende og Døde.

-- Saa staar jeg her paa Toften
og længes og lytter,
mens Lysene tændes
i Fiskerlejets Hytter.

Fra Kronborg glimter Fyret
i det taagede Fjerne;
i Vinteraftnens Skumring
det lyser som en Stjerne.

Derude ligger Havet
af Isen bedækket;
fra fjerne Vover hører
jeg Vildandetrækket --

og Skrigen af Graagjæs
og Sang af vilde Svaner,
som drage i Stjernelys
paa vildsomme Baner.

Hvor højtidsfuldt stille! -
Hvor herligt at skue
deroppe den mægtige
tindrende Bue!

Hernede ligger Jorden
i Mørke begravet,
— deroppe vrimle Sole
som Sandskorn i Havet!

Jeg bøjer mit Hoved --
jeg føler mig saa lille;
dog er det, som jeg løftes
mod den evige Kilde.

Og Tankerne komme
og svinde som i Drømme
og lyse i mit Indre
som Stjerneskuksstrømme.

-- Jeg vilde ikke bytte
en Ensomhed som denne
med Festsalens Tummel,
hvor Lysene blænde!

PAA GRÆNSEN MELLEML STAD OG LAND.

Paa Grænsen mellem Stad og Land,
dér saae jeg Livets første Vaar,
dér stod mit Hjem ved Søens Rand,
hvor nu de høje Huse staar.

Da var der mere fri Natur
og ingen Gader, ingen Gas.
Bag Haven ved det gamle Skur,
dér havde jeg min Legeplads.